Formand Von der Leyen,
Præsident Macron,
Premierminister Costa,
Kære europæere

Jeg er så stolt over at være her i dag, hvor vi har nået en milepæl i dette enestående projekt om aktivt medborgerskab, i opbygningen af Europa, i fremtidssikringen af vores fundament.

Blandt de mange taler, vi hører her i dag, er der især ét budskab, som vi kan tage med hjem: Europas fremtid er endnu ikke skrevet, og vores historie afhænger af dig, af os alle.

Denne debat skulle den 24. februar forholde sig til en ny realitet, da præsident Putin på denne dag beordrede sin hær til at invadere Ukraine. En middelalderlig aggression, der har ændret verden.

Verden er efter den 24. februar en anden, farligere verden. Med det har Europas rolle ændret sig. Vi har ikke råd til at spilde mere tid.

Hvordan vi har reageret på invasionen, og hvordan vi fortsat skal reagere, er en lakmusprøve for vores værdier. Sammenholdet og beslutsomheden i vores reaktion har gjort kritikerne til skamme og gjort os stolte over at være europæere. Dette skal være vores rettesnor fremover.

Men mens vi står her, er Ukraine forsat invaderet. Der bombes og dræbes stadig vilkårligt. Kvinder bliver stadig voldtaget. Millioner af mennesker er flygtet, og stadig flere vil følge efter. Der er stadig folk, der er fanget i tunnelerne under Mariupol.

Ukrainere ser mod Europa for støtte, fordi de ved, hvad millioner af europæere, der blev tvunget til at tilbringe et halvt århundrede bag jerntæppet, vil sige: Der er ikke noget alternativ til Europa.

Europas fremtid er knyttet til Ukraines fremtid. Den trussel, vi står over for, er reel, og omkostningerne ved fiasko er betydelige.

Derfor spørger jeg: Hvilken dom vil historien fælde over vores handlinger? Vil kommende generationer læse om multilateralismens triumf over isolationismen? Om cementeringen af et indbyrdes afhængighedsforhold mellem nationer og mennesker, der er stolte af deres forskellighed, som Laura også sagde tidligere, men som forstår, at i denne nye verden, har vi kun en fremtid, hvis vi står sammen?

Det er alt sammen op til os. Det er vores ansvar. Og lad mig sige her i dag, at Europa-Parlamentet vil kæmpe for et stærkere Europa og for alt det, Europa betyder: frihed, demokrati, retsstatsprincippet, retfærdighed, solidaritet og lige muligheder.

Det betyder, at vi må lytte mere, end vi taler. Denne øvelse skal dreje sig om dig – om vores projekt, der arbejder for mennesker i landsbyer og byer og regioner i hele Europa.

Europa har en stolt historie. Vi har skabt det indre marked, sikret udvidelsen til flere på hinanden følgende stater, indført almindelige valg, fjernet de indre grænser, skabt en fælles valuta og nedfældet grundlæggende rettigheder i vores traktater. Vores europæiske projekt har været en succeshistorie. Det er måske ikke perfekt, men vi udgør et fundament for liberalt

demokrati, personlige frihedsrettigheder, tankefrihed og sikkerhed og tryghed, der inspirerer millioner i Europa og resten af verden.

Denne konference viser imidlertid også, at der på nuværende tidspunkt er en kløft mellem, hvad folk forventer, og hvad Europa er i stand til at levere. Derfor har vi som næste skridt brug for et konvent, og det vil Europa-Parlamentet insistere på, at vi får. Der er problemer, som simpelthen ikke kan vente.

Dette gælder for forsvaret. Vi har brug for en ny sikkerheds- og forsvarspolitik, fordi vi ved, at vi har brug for hinanden, og at vi er sårbare, når vi står alene. Og her behøver vi ikke genopfinde den dybe tallerken. Vi kan supplere og ikke konkurrere med eksisterende alliancer.

Dette gælder for energi. Vi er stadig for afhængige af autokrater. Hvor der stadig findes energienklaver. Hvor vi skal støtte hinanden, mens vi bryder båndene til Kreml og investerer i alternative energikilder. Hvor vi forstår, at vedvarende energi i lige så høj grad handler om sikkerhed som om miljø. Men vi kan kun gøre det i fællesskab.

Dette gælder også for klimaændringer. En generations udfordring, som Europa med stolthed har taget op og leder på globalt plan.

Dette gælder for sundhed, hvor vi skal lære af erfaringerne fra pandemien og gøre vores sundhedssystemer indbyrdes forbundne, udveksle information og slå vores ressourcer sammen. Når det næste virus rammer os, kan vi ikke lade det lukke vores liv ned. Vores første instinkt må ikke være at genskabe fortidens grænser.

Dette gælder for vores økonomiske model, hvor vi skal sikre tilstrækkelig fleksibilitet uden at binde kommende generationer på hænder og fødder. Hvor vi er i stand til at skabe de job, vi har brug for for at kunne trives.

Dette gælder for migration, som vi har hørt om i videoer og vidnesbyrd, hvor vi stadig har brug for et system, der er retfærdigt over for dem, der har behov for beskyttelse, der står fast over for dem, der ikke har, men som slår hårdt ned over for dem, der udnytter de mest sårbare mennesker på planeten.

Dette gælder for lighed og solidaritet. Vores Europa skal vedblive at være et sted, hvor du kan være, hvem du ønsker at være, og hvor dit potentiale ikke påvirkes af dit fødested, dit køn eller din seksuelle orientering. Det skal vedblive at være et Europa, der kæmper for vores rettigheder – for kvinder, for mindretal, for os alle. Et Europa, der ikke lader nogen i stikken.

På alle disse områder og flere til ønsker jeg, at Europa skal gå forrest. For hvis vi ikke gør det, vil det ganske enkelt være en anden, der gør.

Kære europæere

Denne konference om Europas fremtid har involveret hundredtusindvis af mennesker i hele Europa. Det har været en intens oplevelse af deltagelsesdemokratiets magt efter flere måneders drøftelser og en stærk debat. Jeg vil gerne takke jer for jeres tro på Europa.

Navnlig vil jeg gerne takke Guy Verhofstadt og Dubravka Šuica og de forskellige formandskaber for Rådet – premierminister Costa og minister Clement Beaune, der er her i dag

– for at have ledet denne proces. Jeg vil også gerne takke vores afdøde formand David Sassoli, som ville være så stolt. Han ville have været så stolt i dag. Og selvfølgelig kunne intet af dette have været gennemført uden alt personalet, og jeg beder jer give en hånd til de ansatte i Europa-Parlamentet og institutionerne, der virkelig har arbejdet hårdt for at få dette til at ske. Jeg takker jer alle for at have troet på dette projekt, for at kæmpe for Europa og for at trodse kynikerne.

Det er lettere at være kynisk og populistisk, at se indad, men vi bør afsløre populisme, kynisme og nationalisme for det, det er: et falsk håb, der sælges af dem, der ikke har løsninger at byde på. Dem, der ikke tør smede fremskridtets hårde og lange vej.

Europa har aldrig været bange. Nu er tiden inde til at træde i karakter, ikke til at træde i baggrunden.

Vi befinder os endnu en gang på et afgørende tidspunkt i den europæiske integration, og alle forslag til forandringer bør være tilladt. Uanset hvilken proces der er nødvendig for at nå i mål, bør vi tilslutte os den.

Jeg blev som studerende involveret i politik, fordi jeg troede, at min generations plads var Europa. Det mener jeg stadig. Vi ser ikke noget gammelt og ikke noget nyt Europa. Vi ser ikke store og små stater. Vi forstår, at idéer er større end geografi.

Den følelse, som jeg havde for 18 år siden, hvor ti lande, herunder mit eget, blev medlem af EU, vil jeg huske for altid. Vi talte sekunderne til midnat den 1. maj, og glæden, håbet og den passion, som folk havde for projektet, var til at tage og føle på. Folk i Ukraine, i Georgien, i Moldova og stadig på Vestbalkan ser i dag mod os med samme beslutsomhed. Hvert land skal naturligvis følge sin egen vej, men vi bør ikke være bange for at gøre brug af Europas magt til at ændre folks liv til det bedre, som det gjorde for mit land.

Vi er samlet her på Europa-Parlamentets hjemsted i Strasbourg, på Europadagen og i det år, der er helliget de unge. Der findes intet større symbol på demokratiets magt, på Europas styrke til at tage det næste skridt – i fællesskab.

Tiden er inde til at slutte op om Europa. Det er nu, det gælder.

Tak!